

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 193/2021
11.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић, Драгомира Милојевића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези става 1. Кривичног законика у вези кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Бошка Таланчевски и Павла Мушицки, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1330/17 од 18.02.2020. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 149/20 од 11.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2021. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Бошка Таланчевски и Павла Мушицки, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1330/17 од 18.02.2020. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 149/20 од 11.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1330/17 од 18.02.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези става 1. Кривичног законика у вези кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика па му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено је одређено да се иста неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од две године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 297. став 5. у вези члана 86. Кривичног законика окривљеном је као обавезна изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од три месеца.

На основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 2. тачка 1) и 9) ЗКП, обавезан је окривљени да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 25.000,00 динара на име саобраћајно - техничког вештачења, износ од 30.055,00 динара на име судско -

медицинског вештачења и износ од 5.000,00 динара на име судског паушала, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 149/20 од 11.12.2020. године, одбијена је као неоснована жалба бранилаца окривљеног АА и првостепена пресуда, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено су поднели браниоци окривљеног АА, адвокати Бошко Таланчевски и Павле Мушицки, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи у целини побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, браниоци окривљеног АА, у поднетом захтеву за заштиту законитости истичу да је правноснажним пресудама прекорачена оптужба, односно да је у конкретном случају повређен објективни идентитет оптужбе и пресуде, на тај начин што је суд у чињеничном опису изреке пресуде додао речи: „...и да ће је у датом моменту моћи избећи, те да код неког лица неће наступити телесна повреда...“.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног, Врховни касациони суд, оцењује неоснованим.

Одредбом члана 420. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе, садржане у поднетој односно на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, или у другом смислу повећане криминалне активности и исказане воље окривљеног, на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

Иако су тачни наводи изнети у захтеву бранилаца да су у изреци првостепене пресуде у опису радње извршења предметног кривичног дела додате речи „...и да ће је у датом моменту моћи избећи, те да код неког лица неће наступити телесна повреда...“, Врховни касациони суд налази да наведено не представља прекорачење оптужбе, већ својеврсну интерпретацију дела законског текста одредбе члана 26. Кривичног законика, којом је, између осталог, алтернативно прописано да је кривично дело учињено из нехата када је учинилац био свестан да својом радњом може учинити дело,

али је олако држао да до тога неће доћи или да ће то моћи спречити, као и законског текста одредбе члана 297. став 3. Кривичног законика, које у конкретном случају нису правно релевантне за измену идентитета предметног кривичног дела.

Наиме, како из чињеница и околности наведених у оптужном акту - да је окривљени био свестан да услед описаног кршења саобраћајних прописа, може доћи и до „угрожавања јавног саобраћаја и довођења у опасност тела људи, али је олако држао да до тога неће доћи“, као и из описа последица у виду тешких телесних повреда код оштећених, јасно произилази виност окривљеног, у облику свесног нехата у односу и на основно дело и на тежу последицу, по оцени Врховног касационог суда, додавањем предметних речи, у чињенични опис дат у изреци правноснажне пресуде, који садржи сва битна обележја кривичног дела за која је окривљени АА оглашен кривим првостепени суд, а самим тим ни другостепени, није прекорачио оптужбу, јер ове чињенице нису неопходне и релевантне за постојање конкретног кривичног дела. Стога су неосновани наводи захтева бранилаца овог окривљеног о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Осим наведеног, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости браниоци окривљеног наводе и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Међутим, образлажући истакнуте повреде браниоци полемишу са начином извођења доказа и оспоравају чињенична утврђења суда, што представља повреду члана 440. ЗКП, која у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља законски разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца, због чега се Врховни касациони суд се у оцену истих није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић, с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић